

DOI: 10.34015/2523-4552.2024.4.06

УДК 342.9

*Донков С. В.,
арбітражний керуючий, PhD,
докторант кафедри адміністративного
права та процесу Харківського
національного університету внутрішніх
справ України
svdonkov11@gmail.com
ORCID: 0000-0003-1909-0379*

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СУБ'ЄКТАМИ АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВИХ ВІДНОСИН У ПРОЦЕДУРАХ БАНКРУТСТВА ДЕРЖАВНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Стаття присвячена аналізу правових норм, що регулюють адміністративно-правові аспекти процедури банкрутства суб'єктів господарювання державного сектору економіки, а також виявленню колізійних норм, що мають місце у чинному законодавстві України про банкрутство та приватизацію. В Україні триває реалізація програми приватизації державних підприємств. Більше 1000 державних підприємств передано профільними міністерствами до Фонду державного майна України для приватизації. Перелік об'єктів малої приватизації на початок 2023 року налічував 1 154 об'єкти. Через електронну торгову систему «Прозорро. Продажі» Фондом у 2023 році продано 431 об'єкт на суму 2 911,6 млн гривень [1]. Багато з цих підприємств знаходяться у процедурах банкрутства.

У статті поглиблено досліджено особливості реалізації функцій державного управління суб'єктами адміністративно-правових відносин у контексті процедур банкрутства державних підприємств. Проаналізовано теоретико-правові засади державного управління у сфері економіки та банкрутства, визначено ключових суб'єктів, їхні повноваження та специфіку взаємодії в рамках законодавства про банкрутство. Особлива увага приділяється виявленню колізійних норм, аналізу впливу державного управління на ефективність процедур банкрутства та захист державних інтересів. На основі дослідження наукових праць та чинного законодавства України запропоновано шляхи оптимізації реалізації функцій державного управління з метою підвищення ефективності процедур банкрутства державних підприємств.

Ключові слова: : адміністративно-правове регулювання, процедури банкрутства, органи державного управління, приватизація, арбітражні керуючі, кредитори, державне управління, функції державного управління, суб'єкти адміністративно-правових відносин, процедура банкрутства,

державні підприємства, адміністративно-правове регулювання, колізії законодавства.

Постановка проблеми, проаналізованої автором статті полягає в тому, що переважна більшість цих підприємств має велику заборгованість перед кредиторами. Така ситуація породжує низку конфліктів у застосуванні на практиці різних нормативно-правових актів, які так чи інакше торкаються сфери банкрутства, які регулюються суб'єктами адміністративно-правових відносин.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Державне управління у сфері банкрутства державних підприємств ґрунтується на конституційних принципах законності, верховенства права, ефективності та відповідальності органів державної влади (Авер'янов В. Б., 2004, с. 15-20). Теоретичні засади державного управління розкриваються у працях таких науковців, як В. Б. Авер'янов [2], Н. Р. Нижник, В. П. Тимошук [3] та ін. Функції державного управління, як правило, включають планування, організацію, регулювання, контроль та координацію (Біла-Тіунова Л. Р., 2015, с. 67-72) [4]. У контексті банкрутства державних підприємств ці функції набувають специфічного змісту, спрямованого на забезпечення балансу між інтересами держави як власника, кредитора та публічним інтересом.

Стосовно проблем правового регулювання банкрутства державних підприємств був здійснений на основі дослідження таких вітчизняних науковців-господарників, як: О. А. Беяневич, О. М. Бірюкова, В. В. Джуня, І. О. Вечірка, Ю. В. Кабенюк, Б. М. Полякова, О. П. Подцерковного та інших.

Адміністративно-правове регулювання процедур банкрутства здійснюється на основі Кодексу України з процедур банкрутства [5] та інших нормативно-правових актів, таких як Закон України «Про приватизацію державного і комунального майна» [6] тощо. Суб'єктами адміністративно-правових відносин у цій сфері виступають органи державної влади (Колпаков В. К., Кузьменко О. В., 2003, с. 101-108) [7], органи державного управління, органи місцевого самоврядування, арбітражні керуючі, державні підприємства та інші учасники процесу.

Основні результати дослідження полягають в рекомендації щодо недоцільності встановлення надмірних обмежень та мораторіїв на застосування процедур банкрутства відносно підприємств державного сектору управління. Зазначена практика адміністративно-правового регулювання господарсько-правових відносин, як правило, має не бажані економічні наслідки. Такі обмеження будуть мати негативний економічний ефект як для підприємств державного сектору, так і для економіки в цілому, що відповідно відобразиться у міжнародних рейтингах інвестиційної привабливості України.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження проблеми адміністративно-правового регулювання банкрутства об'єктів державної власності.

Виклад основного матеріалу. Процедури банкрутства державних підприємств є складним правовим та економічним феноменом, що перебуває на перетині різних галузей права,

включаючи господарське, адміністративне та цивільне. В умовах трансформації економіки України та активізації процесів приватизації, ефективно державне управління цими процедурами набуває стратегічного значення для забезпечення економічної безпеки держави та захисту публічних інтересів. Незважаючи на значну кількість наукових праць, присвячених проблемам банкрутства, питання специфіки реалізації функцій державного управління суб'єктами адміністративно-правових відносин у цій сфері залишається актуальним та потребує подальшого поглибленого дослідження.

У процедурах банкрутства державних підприємств ключову роль відіграють наступні суб'єкти адміністративно-правових відносин:

1. Органи державної влади, уповноважені управляти державним майном (Фонд державного майна України, міністерства, відомства): на етапі до відкриття провадження у справі про банкрутство ці органи здійснюють функції управління державним підприємством, приймають рішення щодо його подальшої долі. Після відкриття провадження вони виступають як представники держави як власника, беруть участь у зборах кредиторів, можуть ініціювати процедуру санації або ліквідації, а також здійснюють контроль за діяльністю арбітражного керуючого в частині збереження державного майна.

2. Господарський суд: є центральним суб'єктом, що здійснює судове адміністрування у справах про банкрутство. Його функції включають розгляд справи, прийняття процесуальних рішень, затвердження планів санації та ліквідації, призначення та

усунення арбітражних керуючих, здійснення судового контролю за законністю процедури банкрутства [5].

3. Органи державної виконавчої влади, що здійснюють контроль-но-наглядові функції (Державна податкова служба України, Пенсійний фонд України, Державна служба статистики України): ці органи представляють інтереси держави як кредитора щодо обов'язкових платежів, здійснюють контроль за дотриманням податкового та іншого законодавства у процедурі банкрутства, надають інформацію суду та іншим учасникам процесу.

4. Арбітражний керуючий: виступає спеціальним суб'єктом, наділеним державою владними повноваженнями для управління майном боржника та проведення процедур банкрутства [5]. Він діє під контролем суду, організовує та проводить збори кредиторів, здійснює оцінку майна, вживає заходів щодо його збереження та реалізації, представляє інтереси боржника [5]. Адміністративно-правовий статус арбітражного керуючого характеризується особливою відповідальністю перед державою та кредиторами (Пухтецька А. А., 2010, с. 180-185) [9].

На всіх етапах процедури банкрутства органи державної влади повинні керуватися пріоритетом державних інтересів, що включають збереження державного майна, забезпечення надходження коштів до державного бюджету, мінімізацію соціальних наслідків банкрутства [10]. Рішення, що приймаються органами державної влади у справах про банкрутство державних підприємств, часто потребують узгодження з іншими органами державної влади, що

ускладнює та уповільнює процес. Адміністративний процес у справах про банкрутство державних підприємств має свої особливості (Комзюк Л. Т., 2013, с. 310-315) [15]. Реалізація функцій державного управління щодо державних підприємств у процедурах банкрутства має низку особливостей, зумовлених публічним характером власності та необхідністю захисту державних інтересів. Державне управління у цій сфері вимагає узгодження економічних та адміністративно-правових методів.

Діяльність арбітражного керуючого у справах про банкрутство державних підприємств перебуває під особливим контролем з боку суду та уповноважених органів державної влади з метою запобігання зловживанням та неефективному управлінню майном [11].

Законодавство про неспроможність (банкрутство), що відповідає світовим стандартам, прийняте в Україні з 2000 року, з набуттям чинності закону «Про банкрутство» в редакції закону «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Він був розроблений з урахуванням Типового закону ЮНСІТРАЛ «Про транскордонну неспроможність» від 1997 року, розроблений формі модельного закону, що рекомендує країнам брати його за основу та імплементувати у своє законодавство з урахуванням національних потреб. Нажаль, обрана модель національного законодавства про неспроможність в досить важкий для України економічний період мала продебіторську спрямованість, тобто таку, що захищає боржника та дає йому можливість протягом дуже тривалого періоду уни-

кати обов'язку розрахунку з кредиторами. Вибір такої моделі був спричинений з одного боку необхідністю захистити об'єкти державної власності від ринкового перерозподілу в обхід приватизаційних процедур, а з іншого – намаганням найбільших бізнес-лобістів, отримати законодавчі механізми, які дозволяли не сплачувати боргів та відповідних штрафних санкцій по банківським кредитам. Безперечно, застосування продебіторського законодавства про банкрутство в умовах кризи нерозрахунків та невиконання суб'єктами ринку судових рішень по стягненню грошових зобов'язань призвело до затягування процедур банкрутства у часі та низької ефективності погашення кредиторських вимог.

У 2019 році законодавство України було докорінно реформовано за безпосередньої участі експертів групи Світового банку та МВФ. Кодекс України з процедур банкрутства (КУПБ) набув чинності 21 жовтня 2019 року. Макроекономічна мета КУПБ – покращити становище України, який характеризує інвестиційну привабливість нашої країни для іноземних інвесторів. Інвестувати в країну, в якій законодавство дозволяє не розраховуватись по своїх боргах, не раціонально. Зважаючи на те, що КУПБ почав працювати з кінця 2019 року, його застосування

має дати підвищення в індекаторі «Вирішення питань неплатоспроможності» у рейтингу Doing Business.

Основні завдання КУПБ: підвищення ефективності розрахунків боржників з кредиторами (на сьогодні – менше, ніж 10% від обсягу кредиторських вимог); доступність ініціювання процедур банкрутства для

учасників ринку; скорочення тривалості судових процедур банкрутства; посилення правового статусу кредиторів, в тому числі забезпечених; створення для добросовісних громадян правового механізму позбавлення від боргових зобов'язань; зміна порядку продажу активів боржника з метою ефективності та прозорості.

Основна філософія КУПБ – за боргами зобов'язані платити всі, повернення до давнього цивілістичного постулату «Pacta sunt servanda» (договори повинні виконуватися). Головна спрямованість законодавства про банкрутство – пропорційний розрахунок з кредиторами боржника. Про це свідчить суттєве змінення визначення боржника за ст. 1 КУПБ: «боржник - юридична особа або фізична особа, у тому числі фізична особа - підприємець, неспроможна виконати свої грошові зобов'язання, строк виконання яких настав», на відміну від діючої редакції Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі – Закон про банкрутство), за якою: «боржник - юридична особа - суб'єкт підприємницької діяльності або фізична особа за зобов'язаннями, які виникли у фізичної особи у зв'язку зі здійсненням нею підприємницької діяльності, неспроможний виконати протягом трьох місяців свої грошові зобов'язання після настання встановленого строку їх виконання, які підтверджені судовим рішенням, що набрало законної сили, та постановою про відкриття виконавчого провадження, якщо інше не передбачено цим Законом». Таким чином, за КУПБ боржником може бути будь-яка юридична або фізична особа, що прострочила фінансові зобов'язання, не

тільки суб'єкт підприємництва, а й громадська організація, некомерційна структура, навіть юридична особа публічного права, об'єкти державної власності.

Безумовно, КУПБ спрямований на зміну балансу інтересів сторін в процедурах банкрутства на користь кредиторів. Дуже вірогідно, що кардинальна зміна балансу на користь кредиторів може призвести до збільшення зловживань з їх боку у вигляді рейдерських захоплень та тіньового розподілу комерційної власності. Державна влада, як законодавча, так і виконавча має передбачити ці ризики та удосконалити процесуальні механізми захисту добропорядного бізнесу, а також посилити відповідальність за відповідні правопорушення.

Законодавство про неспроможність «співпрацює» з декількома суміжними галузевими блоками законодавства. Серед таких адміністративне законодавство, законодавство про працю, податкове законодавство, господарське та господарсько-процесуальне законодавство, блоки кримінального та корпоративного права. Це обумовлено, перш за все, введенням особливого процесуального статусу для боржника в процедурах банкрутства, що характеризується обмеженням правоздатності підприємства-боржника із спеціальним режимом управління та розпорядження його майна. На стику таких норм виникає дуже багато правових колізій та прогалин. Наприклад: обмеження розпорядження майном боржника після відкриття справи про банкрутство, спеціальні підстави визнання недійсними економічно невигідних угод боржника, особливості звільнення працівників

боржника у процедурах санації та ліквідації, особливості накладення та зняття арештів на майно боржника у кримінальному провадженні під час процедури банкрутства. Але особливим правовим блоком, що конфліктує з нормами законодавства про неспроможність – є адміністративно-правові відносини у межах процедур приватизації.

Законом «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», що діяв до введення в дію КУПБ, передбачались запобіжні заходи, відносно банкрутства підприємств – об'єктів державної власності: заборона на застосування процедур банкрутства щодо казенних підприємств; обмеження на застосування процедур санації та ліквідації державних компаній, включених до переліку об'єктів державної власності, що не підлягають приватизації; погодження планів санацій та переліків ліквідаційних мас з органом, уповноваженим управляти державним майном.

Відповідно до КУПБ такі запобіжники скоротились до мінімуму. Тепер відсутнє обмеження на застосування процедур санації та ліквідації щодо державних об'єктів, які були включені в переліку об'єктів, що не підлягають приватизації. Згодом, Законом України «Про визнання таким, що втратив чинність Закону України «Про перелік об'єктів права державної власності, які не підлягають приватизації» від 2.10.2019 №145-IX, був скасований зазначений перелік. Відповідно до ч. 1 другого розділу зазначеного нормативного акту також внесені зміни до ст.96 КУПБ «Особливості банкрутства державних підприємств та підприємств, у статутному капіталі яких

частка державної власності перевищує 50 відсотків». Разом з тим, вказана норма була доповнена частиною 11 такого змісту: «Під час процедури санації державних підприємств та підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує 50%, їх нерухоме майно може бути відчужене лише у випадках, передбачених планом санації». При цьому, до пункту 4 статті 2 КУПБ встановлено, що «положення цього Кодексу не застосовується до юридичних осіб – казенних підприємств».

Відповідно до п. 5 статті 12 Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна» зазначено: «Справи про банкрутство боржників, якими є державні підприємства та/або господарські товариства, більше ніж 50 відсотків акцій (часток) яких прямо чи опосередковано належать державі, щодо яких прийнято рішення про приватизацію, не порушуються до її завершення. Провадження у справах про банкрутство таких підприємств/господарських товариств, щодо яких прийнято рішення про приватизацію, підлягає припиненню, крім тих, що ліквідуються за рішенням власника.

Справи про банкрутство підприємств/господарських товариств, щодо яких прийнято рішення про завершення приватизації, не можуть порушуватися протягом одного року з дня завершення приватизації з підстав, що виникли до завершення приватизації.»

Таким чином, держава усіляко створює умови запобігання застосуванню процедур банкрутства та примусового виконання судових рішень відносно об'єктів державної власності, що призначені до прива-

тизації, застосовуючи законодавчі механізми дискримінаційного характеру.

Незважаючи на зобов'язання перед зовнішніми кредиторами, донорами та інвесторами, яких держава заохочує щодо залучення іноземних інвестицій, відносно зменшення обсягу підприємств державного сектору, щодо яких вводяться законодавчі обмеження на застосування процедур примусового стягнення у рахунок погашення кредиторських вимог, держава вводить низку мораторіїв на примусове стягнення.

Так, Закон України «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу» (від 23 червня 2005 року № 2711-IV) передбачає наявність Реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості на спеціальних умовах. Внесення підприємства паливно-енергетичного комплексу до Реєстру є підставою для повернення господарським судом без розгляду заяви про порушення провадження у справі про банкрутство.

Суддя господарського суду має повернути заяву про порушення справи про банкрутство, якщо підприємство паливно-енергетичного комплексу внесено до Реєстру.

Закон України «Про заходи, спрямовані на врегулювання заборгованості теплопостачальних та теплогенеруючих організацій та підприємств централізованого водопостачання і водовідведення за спожиті енергоносії» від 3 листопада 2016 року № 1730-VIII передбачає зупинення виконавчого провадження щодо підприємств, що виробляють,

транспортують та постачають теплову енергію, надають послуги з централізованого опалення та постачання гарячої води, підприємств централізованого водопостачання та водовідведення, що надають послуги з централізованого водопостачання та водовідведення, послуги з постачання холодної води та послуги з водовідведення.

Закон України «Про деякі питання заборгованості підприємств оборонно-промислового комплексу - учасників Державного концерну «Укроборонпром» та забезпечення їх стабільного розвитку» від 6 вересня 2012 року № 5213-VI установлює неможливість провадження у справі про банкрутство підприємств оборонно-промислового комплексу, внесених до переліку об'єктів державної власності, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, за заявами юридичної особи держави-агресора та/або держави-окупанта або юридичної особи з іноземними інвестиціями чи іноземного підприємства держави-агресора та/або держави-окупанта.

Закон України «Про відновлення платоспроможності державних вугледобувних підприємств» від 13 квітня 2017 року № 2021-VIII передбачає заборону примусового виконання рішень щодо стягнення заборгованості та заборону застосування процедур банкрутства: «Справи про банкрутство державних вугледобувних підприємств до 1 січня 2022 року не порушуються. Провадження у справах про банкрутство державних вугледобувних підприємств, порушені до дня набрання чинності цим Законом, підлягають припиненню, крім випадків, якщо ліквідація відбувається за рішенням власника.»

Вважаю, що уникнення виконання майнових зобов'язань підприємствами державного сектору суттєво погіршує роль таких господарських суб'єктів у ринковому конкурентному середовищі та ще більше унеможлиблює вихід таких підприємств з фінансової кризи. Зазначені фактори не збільшують приватизаційну цінність державних підприємств та державного майна, а навпаки, призводять до збитковості їх діяльності та суттєвого зниження капіталізації.

Відповідно до положень КУПБ 20.11.2019 року була створена саморегульована організація арбітражних керуючих України, що названа «Національна Асоціація арбітражних керуючих України» (НААКУ). Вона розробляє низку заходів та пропозицій до органів державного управління та приватизаційних органів стосовно аналітичної та методичної допомоги у операційній та фінансовій реструктуризації збиткових підприємств державного сектору. Такі заходи мають застосовуватись як у межах відкритих судових процедур банкрутства, так і в форматі позасудових процедур, зокрема, досудової санації. Першим кроком у цьому напрямі стало укладення меморандуму про співпрацю між НААКУ, ФДМУ, Державним концерном «Укроборонпром».

Аналіз чинного законодавства та практики його застосування виявляє низку проблемних аспектів та колізій у сфері державного управління банкрутством державних підприємств:

1. Неузгодженість повноважень різних органів державної влади: Відсутність чіткого розмежування повноважень між органами, що управляли підприємством до банкрутства,

та органами, що представляють інтереси держави як кредитора, може призводити до конфліктів та неефективного представництва державних інтересів.

2. Колізії між законодавством про банкрутство та законодавством про приватизацію: У випадках, коли щодо державного підприємства одночасно ініційовано процедуру банкрутства та процес приватизації.

3. Вплив політичних факторів: Рішення у справах про банкрутство державних підприємств можуть зазнавати впливу політичного лобювання, що призводить до прийняття економічно необґрунтованих рішень. Проблеми адміністративно-правової теорії та практики державного управління у цій сфері потребують подальшого дослідження (Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики, 2003) [14].

З метою підвищення ефективності державного управління у процедурах банкрутства державних підприємств пропонується:

1. Удосконалення законодавства: Внести зміни до Кодексу України з процедур банкрутства та інших нормативно-правових актів з метою чіткого розмежування повноважень та координації дій органів державної влади, залучених до процедур банкрутства державних підприємств.

2. Розробка спеціальних процедур банкрутства для державних підприємств: Розглянути можливість розробки спеціальних процедур банкрутства, які б враховували специфіку державного сектору економіки та забезпечували пріоритетність державних інтересів.

3. Оптимізація контролю за діяльністю арбітражних керуючих:

Удосконалити механізми контролю за діяльністю арбітражних керуючих у справах про банкрутство державних підприємств, надати пріоритет судовому контролю у конкретних справах про банкрутство, вжити заходів щодо запобігання дублювання контрольних функцій різними державними-адміністративними органами, посилити саморегулювання арбітражних керуючих.

4. Забезпечення прозорості та відкритості процедур: Забезпечити максимальну прозорість та відкритість усіх етапів процедури банкрутства державних підприємств для громадськості та зацікавлених сторін через оприлюднення інформації про резонансні процеси у справах про банкрутство державних підприємств та актуальної судової практики.

5. Уніфікація підходів до представництва державних інтересів: Розробити єдині підходи та критерії для представництва інтересів дер-

жави як власника та кредитора у процедурах банкрутства державних підприємств. Адміністративно-правове регулювання економічної діяльності потребує системного підходу (Сорочан В.Д., 2010, с. 250-255) [17].

Висновки. Реалізація функцій державного управління суб'єктами адміністративно-правових відносин у процедурах банкрутства державних підприємств є ключовим фактором забезпечення ефективності цих процедур та захисту державних інтересів. Виявлені проблемні аспекти та колізії свідчать про необхідність подальшого удосконалення законодавчого регулювання та практики державного управління у цій сфері. Запропоновані шляхи оптимізації можуть сприяти підвищенню ефективності процедур банкрутства державних підприємств, мінімізації негативних економічних та соціальних наслідків та забезпеченню сталого розвитку економіки України.

Список використаних джерел

1. Звіт про результати аналізу звіту Фонду державного майна України за 2023 рік у частині, що впливає на виконання державного бюджету. Затверджено рішенням Рахункової палати 23.07.2024 № 35-5. URL: https://rp.gov.ua/upload-files/Activity/Collegium/2024/35-5_2024/Zvit_35-5_2024.pdf.
2. Авер'янов В. Б. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник. К. : Юрінком Інтер, 2004. 640 с.
3. Нижник Н. Р., Мальцев В. І. Державне управління : підручник. К. : Вид-во НАДУ, 2003. 568 с.
4. Біла-Тіунова Л. Р. Адміністративне право України(загальна частина) : підручник. Київ : Алерта, 2015. 360 с.
5. Кодекс України з процедур банкрутства : Закон України від 18.10.2018 № 2597-VIII (зі змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19#Text>
6. Про приватизацію державного і комунального майна : Закон України від 04.03.1992 № 2163-XII (зі змінами та доповненнями).
7. Колпаков В. К., Кузьменко О. В. Адміністративне право України : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2003. 544 с.
8. Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 № 2755-VI (зі змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

9. Науково-практичний коментар до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» / За ред. В. В. Луця. Київ : Юстініан, 2013. 768 с.
10. Коментар до Кодексу України з процедур банкрутства / За ред. Т. В. Коршунової. Харків : Право, 2020. 432 с.
11. Вечірка І. О. Банкрутство: правове регулювання: навчальний посібник. Київ: Центр учбової літератури, 2017. 304 с.
12. Подцерковний О. П. Правове регулювання банкрутства : навчальний посібник. Харків : Право, 2018. 390 с.
13. Мельник Р. С., Братель В. Ю. Адміністративне право України : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2011. 352 с.
14. Державне управління : проблеми адміністративно-правової теорії та практики / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. Київ : Юридична думка, 2003. 384 с.
15. Комзюк Л. Т. Адміністративний процес України : навчальний посібник. Київ : Знання, 2013. 535 с.
16. Пухтецька А. А. Адміністративно-правове регулювання економічної діяльності в Україні : монографія. Харків : Право, 2010. 368 с.
17. Сорочан В. Д. Адміністративне право України : підручник. Харків : Право, 2010. 624 с.

Donkov Serhii, arbitration manager, PhD, Doctoral Candidate at the Department of Administrative Law and Procedure Kharkiv National University of Internal Affairs

svdonkov11@gmail.com

ORCID: 0000-0003-1909-0379

Features of the implementation of state administration functions by entities of administrative-legal relations in bankruptcy procedures of state-owned enterprises

The article is dedicated to the analysis of legal norms regulating the administrative and legal aspects of the bankruptcy procedure for economic entities in the state sector of the economy, as well as the identification of conflicting norms present in the current legislation of Ukraine on bankruptcy and privatization. Ukraine is currently implementing a program of privatization of state-owned enterprises. More than 1000 state-owned enterprises have been transferred by relevant ministries to the State Property Fund of Ukraine for privatization. The list of small privatization objects at the beginning of 2023 included 1,154 objects. Through the electronic trading system «Prozorro.Sales,» the Fund sold 431 objects in 2023 for the amount of UAH 2,911.6 million [1]. Many of these enterprises are in bankruptcy proceedings.

The article provides an in-depth study of the specifics of implementing the functions of state administration by subjects of administrative and legal relations in the context of bankruptcy procedures of state-owned enterprises. The theoretical and legal foundations of state administration in the field of economy and bankruptcy are analyzed, and the key subjects, their powers, and the specifics of inter-

action within the framework of bankruptcy legislation are identified. Particular attention is paid to the identification of conflicting norms, the analysis of the impact of state administration on the efficiency of bankruptcy procedures, and the protection of state interests. Based on the research of scientific works and the current legislation of Ukraine, ways to optimize the implementation of state administration functions are proposed to improve the efficiency of bankruptcy procedures for state-owned enterprises.

Keywords: *administrative and legal regulation, bankruptcy procedures, state administration bodies, privatization, insolvency practitioners, creditors, state administration, functions of state administration, subjects of administrative and legal relations, bankruptcy procedure, state-owned enterprises, administrative and legal regulation, conflicts of legislation.*